® arka pencere

HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ

TOM RIPLEY ÖNCESİNDE O VARDI!

TRENDEKİ YABANCI

SON PORTRE BELALI TANIK DANGAL ANNABELLE: KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU KUZGUN ÇIKMAZI

18 - 24 AĞUSTOS 2017 / SAYI: 373

AVATAR VE TITANIC'İN
YÖNETMENİNDEN

SCHWARZENEGGER

TERMINATOR 2™ 3D
MAHŞER GÜNÜ

25 AĞUSTOS'TA SİNEMALARDA

LUIS BUÑUEL VE "AMANIEL ÂŞIKLARI"

BİLİYORSUNUZ, BU SAYFADA ARADA BİR DE OLSA 'TEMBELLİK' YAPIYORUZ, İŞTE O HAFTALARDAN BİRİ GELDİ ÇATTI GENE! KENDİ PARAGRAFLARIMIZDAN ZİYADE, USTALARIN KURDUKLARI 'MÜKEMMEL' PARAGRAFLARA GÖZÜMÜZÜ DİKİYORUZ BÖYLE ZAMANLARDA. BU KEZ de Luis Buñuel'in "Son Nefesim"inden (Mon Dernier Soupir) iki paragraf var kadrajımızda. Üstadın 'aşk'a ayırdığı birkaç sayfalık "Aşk, Aşklar" bölümünün girişindeki bu iki paragraf, Buñuel'in aşka bakışını fazlasıyla etkilemiş görünüyor...

Biz de bu noktadan sonra mikrofonu Luis Buñuel'e bırakıp köşemize çekiliyoruz...

"Madrid'de üniversitede kaldığım dönemde, 1920'lere doğru meydana gelen garip bir intihar, beni uzun süre etkilemişti. Amaniel denilen bir semtte üniversiteli bir genç ile nişanlısı, bir lokantanın bahçesinde kendilerini öldürmüşlerdi. Birbirlerine aşırı derecede tutkun oldukları biliniyordu. Bu gençlerin aileleri de çok iyi tanışıyorlardı. Yapılan otopside genç kızın bakire olduğu anlaşılmıştı.

Görünüşte bu iki gencin, "Amaniel Âşıkları"nın birlikteliği için hiçbir engel, hiçbir sorun yoktu. Hatta evliliğe hazırlanıyorlardı. Öyleyse bu çift neden intihar etmişti? Bu gizi pek aydınlatamayacağım. Ama böylesine güçlü, doruk noktasına ulaşmış büyük bir aşk, yaşama aykırıydı belki de. Hatta yaşamdan da güçlüydü. Böyle bir aşka yalnızca ölüm kucak açabilirdi."

Arka Pencere

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

EDİTÖR MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com
TASARIM BARAS MEDYA **LOGO TASARIM** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR
KATKIDA BULUNANLAR FERİDE ÇETİN, BURÇİN S. YALÇIN, ALİ ERCİVAN, SELİN GÜREL, EBRU ÇELİKTUĞ, CUMHUR CANBAZOĞLU, TUNCA ARSLAN, MURAT ERŞAHİN

HERKÜL: EFSANE BAŞLIYOR'UN YILDIZI

KELLAN LUTZ

BİLİM KURGU BÖLÜM 1
SON SAVAŞÇI

SCIENCE FICTION VOLUME ONE: THE OSIRIS CHILD

SİNEMALARDA

feridecetin@gmail.com

SON PORTRE

ORİJİNAL ADI Final Portrait
YÖNETMEN Stanley Tucci
OYUNCULAR Geoffrey Rush, Armie Hammer, Clémence Poésy, Tony Shalhoub, Sylvie Testud, James Faulkner, Kerry Shale, Philippe Spall
YAPIM 2017 İngiltere
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM Başka Sinema (Mars Production)

PARİS 1964... AMERİKALI YAZAR VE SANATSEVER JAMES (JIM) LORD, ÜNLÜ HEYKELTIRAŞ ALBERTO GIACOMETTI'DEN MODELLİK YAPMASI İÇİN TEKLİF ALIR. SANATÇI RESMİNİN BİRKAÇ GÜNDE HAZIR OLACAĞINA DAİR JIM'E GÜVENCE VERSE de günler geçer ve ikilinin çalışmaları sonlanmaz. Bu süre zarfında Jim, gittikçe kaotik bir havaya bürünen sıra dışı bir artistik sürece tanıklık edecektir. Montparnasse'taki atölyede yaşanan kargaşanın tarafları, Giacometti'nin karısı Annette ve âşığı Caroline ile sınırlı değildir. Sanatçının çalkantılı aşk hayatının dışında, en büyük engel onun depresif ruh halidir. Yeteneğinin hediye mi lanet mi olduğunun ayırdına varamayan biridir o. Bir süre sonra Giacometti'nin üretiminden şüpheye düşen Jim, umutsuzluğa kapılır ve kardeşi Diego'nun rehberliğinde sanatçının iç dünyasına vakıf olma şansına erişir. Zamanla Alberto ve modeli Jim arasında samimi bir dostluk doğar. Paraya ve şöhrete önem vermeyen vahşi, pervasız, öfkeli, neşeli, kısaca bol gelgitli bir sanatçının yanında olmak Jim'in de hayat görüşünü değiştirecektir...

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra insanlığın yaşadığı hezeyan halini yansıtmak derdine düşen sanatkarlar, pek tabii ki üs olarak Paris'i mesken tuttular. Farklı sanat akımlarının vücut bulduğu ve 60'ların sonundaki özgürlük ortamına hazırlık sayılan dönemin öne çıkan isimlerinden biri de Alberto Giacometti'ydi. Önce kübizmi benimseyip ardından sürrealizme geçen sanatçı, soyut kavramına yeni bir boyut ve görsel dil kazandırdı. Giacometti'ye dek eserlerin çevresindeki boşlukla birlikte taşıdığı hacim kullanılmıyordu. İnsan figürlerinde yarattığı devinimle özellikle baş bölümlerinin canlı gibi görünmesini sağladı. Hissettirdiği izolasyon, iletişimsizlik ve yalnızlık duygusu ile ikonik heykelleri sanki zamanın ruhunu taşıyordu. Giacometti, yeni bir çağ için yeni bir imaj ortaya koymuştu. Bizde de Pera Müzesi tarafından kapsamlı bir sergisi düzenlenmiş ve mektuplar, hazırlık desenleri gibi arşiv belgeleri ile yaşadığı dönemin sanat sahnesinde oynadığı belirleyici

STANLEY TUCCI, 20. YÜZYILIN EN ÖNEMLİ SANATÇILARINDAN **GIACOMETTI'**NİN KAOTİK ÜRETİM SÜRECİNİ **KÜÇÜK BİR EVRENE** SIĞDIRARAK ANLATIYOR...

DAR ALANDA GEÇEN "SON PORTRE"NİN PARILTISI, USTA AKTÖR **GEOFFREY RUSH**. FİLMİN NEDEN İZLENMESİ GEREKTİĞİNE DAİR SORULARIN DA **CEVABI** O.

rol vurgulanmıştı. İtalya-İsviçre sınırındaki bir dağ kasabasında ressam bir babanın oğlu olarak dünyaya gelen heykeltıraş, bugün hâlâ sanat eleştirmenleri tarafından dahî olarak anılıyor.

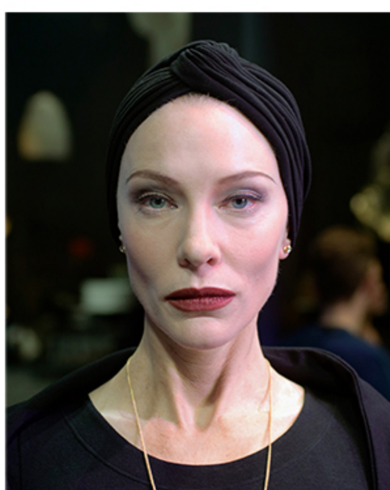
Filmi izledikten sonra aklıma gelen ilk soru şu oldu: Yan rollerdeki dikkat çekici performansları ile tanınan aktör Stanley Tucci'nin Giacometti'yi anlatma nedeni nedir? Tucci'nin karakter odaklı filmler yapmaya meraklı olduğunu söyleyebiliriz. 1996'da Sundance Film Festivali'nde senaryo ödülü aldığı "Big Night" ile başladığı yönetmenlik kariyerinde, hep iyi oyuncularla çalışma şansını elde etti. Bunun nedeni, biyografik soslar kullanmaktan ziyade insani kırılganlıkları resmetme çabası şüphesiz.

Giacometti hakkında okuduğu birkaç kitaptan sonra senaryoyu kaleme alan Tucci, sanatçının hayatı hakkındaki ayrıntıları keşfetmeye yönelmemiş. Berlinale'deki basın toplantısında belirttiği üzere, Giacometti'nin küçük evrenine odaklanma ve atölyesindeki kaosu yansıtma peşinde koşmuş. Bir sanatçının öfke, keder, tutku gibi duygularını anlatmayı hedeflemiş. Heykeltıraşın sanat dünyasına kazandırdığı 'hacim' kavramı onun da film yaparken en çok dikkat ettiği unsur olmuş. Tucci, insanlar arasındaki negatif ya da pozitif boşluğun ilişkiler hakkında çok şey söylediğine inanıyor. Kendisinin Giacometti'den öğrendiği en önemli şeyin bu olduğunu vurguluyor. Bu güçlü özdeşleşme hali de "Son Portre"nin Stanley Tucci'nin yönetmenlik kariyerinin en incelikli çalışması olmasına katkı sağlıyor. Yönetmen Tucci, 40 yıl boyunca Montparnasse'ta aynı küçük alanda üreten Giacometti'nin atölyesini bire bir inşa ettirmiş. Filmde mekanın önemi göz önünde bulundurulduğunda Tucci'nin özeni anlaşılıyor. Giacometti'nin sevgilisi ve ilham perisi Caroline ile ilişkisi ve karısı Annette'in bu ilişkiye tavrı işin içine girince, atölye daha da önem kazanıyor. Bu bermuda şeytan üçgeni, sanatçının eserlerinde naturalistik bir dışavurum olarak tezahür ediyor. Dolayısıyla Tucci de atölyenin organik bir yapıya bürünmesini istemiş. Üçlünün arasındaki gergin sahneler dışında mekan kasvetli ve metruk bir görünümde. Hatta filmin atmosferini zayıflattığı bile söylenebilir. Giacometti'nin parayı hiçe saydığını gösterdiği sahnede mesela... Burada kamera, mekan içinde daha ferah bir pozisyon alsaydı, sahnenin etkisi farklı olurdu. Tucci'nin hedefi mikro kosmos yakalamak olabilir, ama atölyeye kimlik kazandırmada sınıfta kalıyor.

Gelelim filmi neden izleyelim sorunuzun cevabına... Yanıt tabii ki, Geoffrey Rush. Canlandırdığı karakterleri fiziksel görüntü ve jestleriyle giymesinin yanında zaafları yansıtmadaki başarısıyla da isim yapan Oscar'lı aktör, Giacometti'nin tüm karanlık dehlizlerine hakim. Son olarak "Deha" (Genius) dizisindeki kusursuz Einstein performansı ile takdirleri toplayan Rush, iki ileri bir geri ve kafası karışık sanatçı Giacometti rolünde hayranlık uyandırıyor. Tiyatrodan gelen nitelikli aktörlerin göz ardı etmediği soytarı olma halini bu role de taşımış. Hem gülümsetme hem kederlendirmeyi eşzamanlı yansıtan bir zanaatkarlıktan söz ediyorum. Beden ve ses enstrümanlarını karakterin içinde yüzdüren biri o. Nasıl göründüğünden ziyade oynadığı karakterin ruh hali üzerinde duruyor. İzleme şansına erişenlerce "Bir Delinin Hatıra Defteri"nde yakaladığı rezonans hâlâ efsane olarak anılıyor. Asla mağrur değil, her daim işbirlikçi ve egosu ile top gibi oynamayı başarmış aktörlere nadiren rastladığımıza göre "Son Portre" Geoffrey Rush hatırına izlenmeyi hak ediyor.

Avustralyalı aktör Geoffrey Rush'ın performansı, dar alana hapsolan filmin nefes almasını sağlıyor.

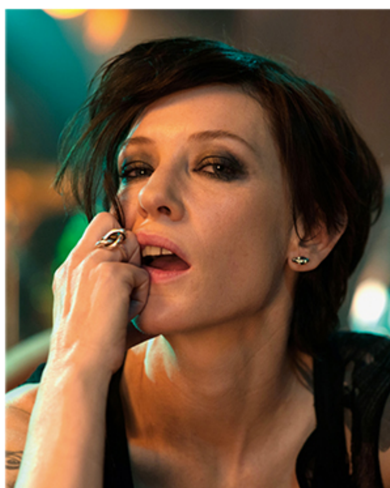

Giacometti'nin atölyesinin etkili kullanılmayışı filmin atmosferini boğuyor.

CATE BLANCHETT

MANIFESTO

TRIBECA FILM FESTIVAL PRESENTED BY AT&T

OFFICIAL SELECTION 2017 sundance film festival

BİR JULIAN ROSEFELDT FİLMİ

OFFICIAL SELECTION INTERNATIONAL FILM FESTIVAL ROTTERDAM 2017

SYDNEY FILM FESTIVAL

JULIAN ROSEFELDT SUNAR "MANIFESTO" CATE BLANCHETT

SENARYO JULIAN ROSEFELDT GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ CHRISTOPH KRAUSS YAPIM TASARIMI ERWIN PRIB KOSTÜM TASARIMI BINA DAIGELER MAKYAJ MORAG ROSS SAÇ TASARIMI MASSIMO GATTABRUSI MÜZİK NILS FRAHM BEN LUKAS BOYSEN

KUKLA TASARIMI SUSE WÄCHTER KURGU BOBBY GOOD POST PRODÜKSİYON SÜPERVİZÖRÜ JAN SCHÖNINGH IŞIK ŞEFİ CHRISTOPH DEHMEL-OSTERLOH SES DAVID HILGERS SES TASARIMI SÜPERVİZÖRLERİ MARKUS STEMLER FABIAN SCHMIDT TEKRAR KAYIT TSCHANGIS CHAHROKH-ZADEH

YAPIMCI JULIAN ROSEFELDT BAYERISCHER RUNDFUNK İŞBİRLİĞİYLE ACMI — AUSTRALIAN CENTRE FOR THE MOVING IMAGE MELBOURNE ART GALLERY OF NEW SOUTH WALES SYDNEY NATIONALGALERIE BERLIN SPRENGEL MUSEUM HANNOVER

BURGER COLLECTION HONG KONG VE RUHRTRIENNALE ORTAK YAPIMI MEDIENBOARD BERLIN-BRANDENBURG DESTEĞİYLE UYGULAYICI YAPIMCILAR SCHIWAGO FILM UYGULAYICI YAPIMCI WASSILI ZYGOURIS YÖNETMEN JULIAN ROSEFELDT ULUSLARARASI SATIŞ THE MATCH FACTORY

fabula BR medienboard Berlin-Brandenburg ARRI **SİNEMALARDA** THE MATCH FACTORY german films EURIMAGES BAŞKA SİNEMA

 burcyalc@gmail.com

BELALI TANIK

ORİJİNAL ADI The Hitman's Bodyguard
YÖNETMEN Patrick Hughes
OYUNCULAR Ryan Reynolds, Samuel L. Jackson, Salma Hayek, Elodie Yung, Gary Oldman, Tine Joustra, Joaquim de Almeida, Renars Latkovskis, Richard E. Grant
OYUNCU Cate Blanchett
YAPIM 2017 ABD
SÜRE 118 dk.
DAĞITIM Pinema

AMERİKAN SİNEMASI ÖTEDEN BERİ POLİSİYE/AKSİYON VEYA CASUSLUK FİLMLERİNDE 'UYUMSUZ İKİLİ' FORMÜLÜNÜ KULLANMAYI SEVİYOR. 1980'LERDEN BERİ BU TÜRDE ÇOK ÖRNEK ÇIKTI KARŞIMIZA. NEREDEYSE DE BİR ALT TÜRE dönüştü bu. Son dönemde bu alt türü biraz Shane Black kurcalıyor. Zaten türün 1980'lerde bunca popülariteye kavuşmasında da senaryosunu yazdığı "Cehennem Silahı" (Lethal Weapon) serisinin payı büyük. Daha sonra iki yönetmenlik denemesinde, "Kiss Kiss Bang Bang" ve daha yakın tarihli dedektiflik hikayesi "İyi Adamlar" (The Nice Guys) ile bu türe farklı örnekler kazandırdı. "Belalı Tanık"ın senaryosunu yazan Tom O'Connor'da da Shane Black'teki hınzırlıktan izler mevcut aslında. Filmin posterindeki "The Bodyguard" göndermesinden başlayarak biraz bölük pörçük ama yer yer hayli zekice olabilen, ara ara birçok 'özel an' yakalayabilen bir senaryo bu.

"Belalı Tanık" bizi önce paralı kodamanların korumasını üstlenen Michael Bryce (Reynolds) ile tanıştırıyor. Michael en elit seviyedeki AAA etiketiyle hizmet veren bir güvenlikçi. Geniş bir ekibi var ve canı tehlikede olan ensesi kalın müşterilerini A noktasından B noktasına sağ salim ulaştırmakla görevli. Ne var ki, günün birinde müşterilerinden Bay Kurosawa bir keskin nişancının mermisine hedef oluyor. O andan itibaren Michael için düşüş başlıyor. Birkaç yıl sonra mesleğini ikinci sınıf bir şekilde yaparken buluyoruz onu. Gelgelelim, eski sevgilisi, aynı zamanda Interpol ajanı Amelia Roussel (Yung) ondan bir görevde kendisine yardım etmesini istiyor. Michael, ülkesinde yaptığı insanlık dışı soykırımla bütün dünyada nefretle anılan ve yakalanıp Lahey Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde yargılanan Belarus'un diktatörü Vladislav Dukhoviç (Oldman) aleyhine tanıklık edecek namlı tetikçi Darius Kincaid'i (Jackson) İngiltere'den Hollanda'ya getirecektir. Karşılığında yeniden AAA elit koruma statüsünü kazanacak, kim bilir belki de bir zamanlar âşık olduğu Amelia'nın kalbini yine tam 12'den vuracaktır. Michael ve Darius yan yana geldikleri andan itibaren kimin kimi koruduğu tartışmalı hale gelir çünkü Darius gerçek bir ölüm makinesidir ve kendilerine kurulan her tuzakta Michael'dan çok daha önce silahına davranıp kötü adamları haklar. Yol boyunca pişmiş tavuğun başına gelmeyenler onların başına gelecek, onca adamla vuruşmaları yetmezmiş gibi sürekli didişip duracaklardır.

"BELALI TANIK", YÖNETMENİ **PATRICK HUGHES**'UN ÜÇÜNCÜ UZUN METRAJI VE YÖNETMENİN KISA FİLMOGRAFİSİNE BAKARSAK **AKSİYONA SEVDALI** BİR İSİM KENDİSİ.

"Belalı Tanık", yönetmeni Patrick Hughes'un üçüncü uzun metrajı ve yönetmenin kısa filmografisine bakarsak aksiyona sevdalı bir isim kendisi. 2010 tarihli ilk uzun metrajı "Red Hill Kasabası" (Red Hill), Avustralya yapımı hayli ağırbaşlı bir modern western filmiydi. Olgun bir

yönetmenin izlerini veriyordu. Dört yıl sonra Hughes tuttu yönetmenlik meziyetini Sylvester Stallone'un "Cehennem Melekleri 3"üne (The Expendables 3) meze etti. Neyse ki, üçüncü uzun metrajında Tom O'Connor'ın senaryosu imdadına yetişmiş görünüyor, zira aklı başında, biraz dağınık ama toplamda ne yaptığını bilen bir aksiyon/komedi olarak parlıyor "Belalı Tanık".

Film bu türün gerektirdiği ne varsa, onları A'dan Z'ye yerine getiriyor. Öncelikle, bir aksiyon olarak iyi işliyor. Her şeyin ziyadesiyle dijitalleştiği günümüzde klasik dublörlü sahnelerin yoğun olduğu aksiyon sahneleri gerçekten heyecan verici. Amsterdam sekansı hakikaten nefes kesiyor. Michael ve Darius arasındaki zıtlık baştan sona iyi işliyor. Belki her espri gülmekten kırıp geçirmiyor ama film zaman zaman gerçekten ilginç özel anlar yakalıyor: Rahibelerle dolu minibüse bindikleri veya Michael'ın Amsterdam'da bir sokak kafesinde arkasında kızılca kıyamet koparken öylesine oturduğu gibi birbirinden eğlenceli sahneler arka arkaya sökün ediyorlar.

Reynolds ve Jackson, uyumlu bir 'uyumsuz ikili' olma konusunda üst düzey bir performans sergiliyorlar. Filmin gizli kazananı Darius'un ağzı bozuk ve psikopat karısında hakikaten gönülçelen bir iş çıkartan Salma Hayek'se, gizli kaybedeni ise artık bu tip kötü adamlara ruh katmakta zorlanan Gary Oldman oluyor.

Samuel L. Jackson'ın Lionel Richie şarkısı "Hello"daki performansı başarılı!

Ryan Reynolds'ın Ace of Base şarkısı "The Sign"daki performansı başarısız!

RYAN REYNOLDS VE **SAMUEL L. JACKSON**, UYUMLU BİR 'UYUMSUZ İKİLİ' OLMA KONUSUNDA **ÜST DÜZEY BİR PERFORMANS** SERGİLİYORLAR.

DANGAL

YÖNETMEN Nitesh Tiwari
OYUNCULAR Aamir Khan, Sakshi Tanwar, Fatima Sana Shaikh, Sanya Malhotra, Aparshakti Khurana, Zaira Wasim, Suhani Bhatnagar, Ritwik Sahore, Girish Kulkarni
YAPIM 2016 Hindistan
SÜRE 161 dk.
DAĞITIM Mars Dağıtım (Filmartı)

GÜREŞLE İLGİLİ BİR FİLM "DANGAL". GENÇ YAŞINDA ULUSAL ŞAMPİYONLUK ELDE ETMİŞ AMA GÜREŞEREK HAYATINI İDAME ETTİREMEYECEĞİ, DOĞRU DÜRÜST BİR MESLEK EDİNMESİ GEREKTİĞİ BASKISI YÜZÜNDEN SPORDAN uzaklaşmış Mahavir Singh Phogat ve onun kızlarıyla ilgili gerçek bir öykü... Güreş tutkusundan hiç vazgeçmeyen, Hindistan'ın uluslararası müsabakalarda madalya alamıyor oluşunu içine sindiremeyen ve kendisine tanınmayan şansı oğluna tanımaya kararlı, oğlunu Olimpiyat şampiyonu bir güreşçi olarak yetiştirmek isteyen bir adam Mahavir. Ancak dört tane kız çocuğu olunca hayallerini rafa kaldırıyor. Ta ki en büyük iki kızı Geeta ve Babita'nın mahalledeki iki erkek çocuğunu tekme tokat dövdüğü güne kadar... Mahavir, güreşe yatkın iki kızı olduğunu fark edince, çocuklarını küçük yaşlarına aldırış etmeksizin katı bir eğitimin içine sokuyor.

Belirgin iki katmanı var bu noktada filmin. Kendi tutkusunu çocukları üstünden gerçekleştirmeye çalışan ve onların ellerinden çocukluklarını alan, sert bir babanın hikayesini izliyoruz. Ve tabii bir de "Güreş erkek sporudur" diye düşünen Pencap ahalisinin Mahavir ve kızlarına bakışını, baskısını... Kızların güreşten kaytarma çabaları, on dördünde ailesi tarafından zorla evlendirilen bir arkadaşlarının gözyaşlarıyla son buluyor. Güreşin bir ceza değil, bir kurtuluş olduğunu gördüklerinde her ikisi de spora daha sıkı asılıyor. Fakat ne kızlar ne de babaları için ulusal başarı yeterli. Uluslararası şampiyonalarda altın madalya kazanıp ülkelerinin milli marşını okutmak gibi hedefleri var. Bu da kaçınılmaz olarak önce Geeta'nın spor akademisine kaydolması demek. Böylece aile içinde yeni bir çatışma doğuyor. Büyük şehirde, ailesinden uzak, ilk kez genç kızlığını yaşamaya başlayan Geeta, babasının geleneksel güreş yöntemlerinden de uzaklaşıp modern teknikleri benimsiyor. Geeta hem babası hem de kız kardeşiyle karşı karşıya geliyor bu noktadan sonra.

GEETA VE BABITA'YI CANLANDIRAN GENÇ OYUNCULAR, GERÇEK HAYATTA DA GÜREŞÇİ OLDUKLARINI DÜŞÜNDÜRECEK KADAR İYİLER.

"Dangal" güçlü bir spor filmi. Mahavir'in devlet kurumlarının spor politikalarına isyanı; altın madalya hedeflemeyen, en iyi ihtimalle bronza razı, işini yapmaktan ötesini düşünmeyen kafalarla mücadelesi ilgi çekici. Bir güreş filmi olarak da kalkıştığı işin hakkını veriyor. Özellikle 2010 İngiliz Milletler Topluluğu Oyunları'nda Geeta'nın son iki maçı, sinemada izlediğimiz en iyi güreş sahneleri arasında sayılabilir. Bunda yönetmen kadar oyuncular da pay sahibi. Geeta ve Babita'nın çocukluk ve gençlik dönemlerini canlandıran genç oyuncular, gerçek hayatta da güreşçi olduklarını düşündürecek kadar iyiler. Film için yaklaşık dokuz ay boyunca tıpkı karakterleri gibi

ağır eğitimlerden geçmişler.

Aynısı babalarını canlandıran Aamir Khan için de geçerli. Yaklaşık otuz yıla yayılan bir süreci anlatan filmin başında genç ve güçlü bir güreşçi olarak görüyoruz kendisini. Yıllar içinde göbekli, gitgide güçten düşen bir adama dönüşmesini izliyoruz. Aamir Khan zaten dünya çapında bir yıldız. "Dangal"daki fiziksel değişimi bile değme Hollywood aktörünü suya götürür susuz getirir.

"Dangal"ın bir Bollywood filmi olduğunu ve hem ülkesinde hem de Hint nüfusun yoğun olduğu Batı ülkelerinde tam Noel döneminde vizyona sokulmak üzere hazırlandığını akıldan çıkarmamak gerekiyor tabii. Öncelikle popüler sinemanın alanındayız. Seyirciyi heyecanlandırmak, güldürmek ve ağlatmak, bu örnekte bir de milli duygularını kabartmak son derece belirleyici faktörler. Filmin dudak bükülecek anları da bunların arasından çıkıyor. Bir kötü karakter yaratmak uğruna spor akademisindeki güreş antrenörü oldukça absürt noktalara gidiyor. Bütün bunlar muhakkak filmin hedef kitlesi üzerinde işlevini yerine getiren tercihlerdir. "Dangal"ın gişe başarısı da olağanüstü boyutlarda zaten. Fakat bir "Lagaan" olamıyorsa, sebepleri de aynı tercihler.

Yine de güçlü kadın karakterleriyle takdiri hak eden bir Hint yapımı "Dangal". Benim gibi vizyon şansı bulan her Hint filmi için sevinen ekiptenseniz hele...

Aamir Khan'a ama en çok da kızlarının farklı yaşlarını canlandıran genç oyunculara şapka çıkarmak lazım.

Bollywood'un tüm popüler kalıplarına varım da hamaset işin içine girdi mi insanı anında soğutuyor.

AAMIR KHAN'IN "DANGAL"DAKİ FİZİKSEL DEĞİŞİMİ BİLE DEĞME HOLLYWOOD AKTÖRÜNÜ **SUYA GÖTÜRÜR SUSUZ GETİRİR.**

 gurel.selin@gmail.com

ANNABELLE: KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU

ORİJİNAL ADI Annabelle: Creation
YÖNETMEN David F. Sandberg
OYUNCULAR Stephanie Sigman, Talitha Bateman, Lulu Wilson, Anthony LaPaglia, Miranda Otto, Samara Lee, Grace Fulton, Philippa Coulthard, Tayler Buck, Lou Lou Safran, Mark Bramhall
YAPIM 2017 ABD
SÜRE 109 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

DOĞAÜSTÜ KORKUNUN ÜZERİNDEKİ BULUNTU FİLM BULUTLARI DAĞILINCA, KÖTÜCÜL VARLIKLARIN 'PARANORMAL AKTİVİTE'LERİNİ GECE KAMERASINDAN İZLEME İŞKENCESİ DE SON BULDU. DEVİR, BİR SÜREDİR JAMES WAN'IN DEVRİ. Wan'ın türün sıçratmaya kilitlenmiş, anı kurtaran gösterilerini teknik ustalıkla buluşturma ve işleyen bir bütünün parçası haline getirme hevesi, ana akım korkunun ciddiye alınması yönünde önemli adımlar atılmasına vesile oldu. "Ruhlar Bölgesi" (Insidious), özellikle de "Korku Seansı" (The Conjuring) serisi, türün seviyesini öyle yükseltti ki, sadece "Korku Seansı 2"nin (The Conjuring 2) görüntü ve sanat yönetmenliği üzerine kitap yazılabilir. İyi haber: Türde bir lüks olarak algılanabilecek Wan sinemasına fena halde alıştık. Kötü haber: Yönetmenin 'yönetmediği' her James Wan markalı film, seviyenin düşmesi sebebiyle fena halde gözümüze batıyor. "Korku Seansı" serisinin ilk yavrusu "Annabelle", tedirgin edicilik hakkı saklı kalmak kaydıyla, yoğun bir Hıristiyanlık güzellemesiydi. Onun ön bölümü mahiyetindeki "Annabelle: Kötülüğün Doğuşu" (Annabelle: Creation) aynı tonu muhafaza etse de, hiç değilse klişeleri daha iyi kullanan ve boşlukları doldurmayı beceren bir devam filmi.

"ANNABELLE: KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU", **KLİŞELERİ** İLK FİLMDEN DAHA İYİ KULLANAN VE **BOŞLUKLARI DOLDURMAYI BECEREN** BİR DEVAM FİLMİ.

"Kötülüğün Doğuşu"nu irdelemeden önce hatırlamamız gereken bir şey var. "Korku Seansı" filmleri din olgusunu el üstünde tutsa da, Ed-Lorraine Warren çiftinin hikaye dahilindeki kahramanlık statüsü dokunulmazlığını hep korur. Lorraine'in görüleri ve zekası ile Ed'in cesareti ve fedakarlığı, türdeş filmlerde karşımıza çıkan sıradan din adamı prototipini ezer geçer. İkilinin arasındaki aşk da din güzellemeleri için sıra dışı bir malzemedir. Bu yüzden "Korku Seansı" filmlerinde dinin kurtarıcılığı ikinci plandadır, asıl kahramanlar etten kemiktendir ve basit birer aracı değillerdir. İlk "Annabelle" filminin sıradanlığını sorgularken, psikolojik destek almak için bile Kilise'ye başvuran Mia-John Form çiftinin yardımına koşan iki figürün Warren'ların kudretine erişememeleri önemli bir gösterge olarak akılda tutulmalı. Filmin anneliği kutsama şiddetinin bilindik muhafazakarlık sınırlarını aşması da bir başka yazının konusu.

Kilise'nin himayesindeki kimsesiz çocuklardan oluşan bir grubun, kızlarını yıllar önce kaybetmiş bir çiftin evine taşınmasıyla hareketlenen "Kötülüğün Doğuşu"nda ise kahramanlık işi iki küçük kızın omuzlarında. Bir acemilik belirtisi olarak, gündüzleri olabildiğince kısa geceleri fazlasıyla uzun tutan hikayenin en büyük sorunu, başından itibaren üzerinden atamadığı tahmin edilebilirlik laneti.

Açılmaması gereken kapılar, meraklı çocuklar, ters dönen haçlar ve kulak kanatacak kadar yoğun bir kapı gıcırtısı senfonisi, seyirciyi sıçratmak için sıraya girmiş halde. Geçirdiği çocuk felci yüzünden yürümekte zorlanan Janice bile “En zayıfınız benim, bu yüzden bana musallat oldu” şeklindeki çıkarımıyla türün en büyük klişelerinden birini bizzat dillendiriyor. Anlaşıldı, yaratıcı bir doğaüstü korku filmi izlemek mümkün olmayacak; mütemadiyen sıçrayacak, bir noktadan sonra sıçramaya bile üşeneceğiz.

Gündüzlerin güvenli olduğu fikrinin nasıl büyük bir yanılsama olduğunu kanıtlayan Janice’in dönüşüm sahnesi, bu açıdan etkili bir ters köşe. Bu sahne dışında, filmin, finalde “Annabelle”in hikayesiyle bağlanmaya ve eksik parçaları tamamlamaya zahmet etmesi beklenmedik, takdire şayan bir hamle. Ön bölümlerin kendilerinden sonra yaşanacaklara referans vermeleri ne kadar sık karşımıza çıkıyorsa, aradaki boşlukları tamamen kapayacak şekilde ana hikayeye eklemlenmeleri o kadar nadir rastlanan bir lütuf. “Korku Seansı”nın henüz izlemediğimiz bir diğer yavru filmi “The Nun”a atılan kanca da hafif bir ürperti yaratmadı değil. “Kötülüğün Doğuşu”nun işlevsel bir ön bölüm olduğu kesin, ama korkutma konusunda kolaycılığa saplandığını saklamaya bile uğraşmıyor.

Bu tür hikayelerde kadın din figürüne pek rastlamıyorduk. Rahibe Charlotte iyi bir değişiklik.

Linda’yı canlandıran Lulu Wilson, başka bir korku filminin yüzü olduğu için kafa karıştırıyor.

ÖN BÖLÜMLERİN **ARADAKİ BOŞLUKLARI** TAMAMEN KAPAYACAK ŞEKİLDE ANA HİKAYEYE EKLEMLENMELERİ **NADİR RASTLANAN BİR LÜTUF.**

 ebruceliktug@gmail.com

AVCI'NIN İNTİKAMI

JONATHAN MOSTOW, SIKLIKLA FİLM ÇEKEN BİR YÖNETMEN DEĞİL. 2000 YILININ İZ BIRAKAN "U-571"İ, "TERMİNATÖR" SERİSİNİN EN az beğenilen halkası "Terminatör 3: Makinelerin Yükselişi" ve en son "Suretler" (Surrogates) ile orta karar bir bilimkurgu ile karşımıza çıkmıştı. Bu son iki filmin senaryosunda imzaları olan Michael Ferris ve John Brancato ile üçüncü işbirliği "Avcı'nın İntikamı" sayesinde, 'Mostow vasatlığı' diyebileceğimiz bir durumdan söz edebiliriz artık. Belki de bu işbirliğinin sona erme zamanı geldi de geçiyor bile!

Aslında bir yarası olan, yüreğinin köşelerinde hâlâ merhamet ve pişmanlık sahibi kiralık katillerden gına gelmediyse "Avcı'nın İntikamı" sizleri bekliyor. En son Hıristiyan mistisizmiyle kavrulu "Baraka" ile Nisan ayında izlediğimiz Sam Worthington, Lucas rolünde, karısı ve kızı tehdit edildiği için öldürmeye mahkum bir kiralık katile hayat veriyor. Lucas, İngiliz zengin işadamı Frank Addison'ın (Allen Leech) adamlarından biri. Addison, zimmetine para geçiren avukatını, eşini ve hizmetçisini bir başka adamına öldürtüyor, ailenin geride kalan tek ferdi Ella'nın (Odeya Rush) peşine düşen Lucas ise genç kızın okuduğu İsviçre'ye geliyor. Tahmin edeceğiniz üzere tetiği çekemeyince de birlikte kaçmaya başlıyorlar, zira Frank Addison adamlarını yarım kalan işi bitirmesi için ikisinin peşinden yolluyor. Böylece İsviçre'nin göbeğinde silahlı çatışmaya girseniz ve onlarca görgü tanığına yakalansanız bile, Avrupa Birliği içerisinde taa İngiltere'ye kadar elinizi kolunuzu sallayarak yolculuk edebileceğinizi de izliyorsunuz.

"Avcı'nın İntikamı", hikaye dokusunu klişelerle süsleyen bir aksiyon. Nedir bu klişeler? İlkinden başlayalım: Aslında iyi biri olup da hayat şartları gereği tetikçilik yapmak zorunda kalmış kahramanların hikayeleri fena halde bayatladı. Lucas da böyle biri. Hiç görmediği bir kız çocuk sahibi, kendi ifadesiyle her öldürdüğüyle biraz daha ölen, eroinman bir tetikçi. Her şeyden önce eroinman bir karakter söz konusuysa, Sam Worthington gibi görünüm itibarıyla yanaklarından sağlık fışkıran, fit birinin yanlış kast olduğunu belirtelim. Ruhsal acısını dindirmek için eroin bağımlısı olmuş birinin, bir cümle üzerine (üstelik bu cümleyi sarf eden öldürmek için görevlendirildiği Ella!) eroini bırakmaya karar verip birkaç saatlik kriz sonrası tamamen arınmış biçimde yeniden aksiyona yönelebileceği de filmin iddialarından ve hiç gerçekçi değil. Durmadan eroin enjekte eden Lucas'ın bu kadar kolaylıkla bağımlılığından kurtulması nasıl mümkün olabilir diye sormadan edemiyor insan.

Bir diğer klişe, yozlaşmış polis örgütünden birilerinin varlığı ki burada karşımıza Banks adlı bir kadın (Ajan? Üst düzey polis?) karakteriyle çıkıyor. Üstelik, Ella ile yalnız kaldıkları ilk birkaç dakikada hemen renk veriyor. Bir de işin içine Ödipal karmaşa da katmak isteyen senaristler, araya Frank Addison'ın zorla ok atmayı öğrenen oğlunu da katıyor ve finale doğru bunu iyice gözümüze sokmaya çalışıyor. Tabii son bir klişe olarak da, başkarakterin yardıma çağırdığı ama başına konan ödül yüzünden aslında onu avlamaya gelen bir dostunun varlığını da ekleyelim. Dolayısıyla bir klişe bombardımanına dönüşen filmin türe taze kan taşıdığını söylemek mümkün değil. Klişeleri böylece sıraladıktan sonra karakterleri de hayli derinliksiz bulduğumuzu belirtelim. Filmin iyileri ve kötüleri, birer karikatüre bile dönüşemeyecek derecede sığlar. Oyunculuk derseniz, bu kadar derinliksiz ele alınmış karakterleri nasıl perdeye yansıtsın ki oyuncu kadrosu; herhalde ellerinden gelenin en iyisi bu diye düşünüyoruz. Hailee Steinfeld'in programı gereği reddettiği Ella rolünde kendi kuşağından Odeya Rush'ın (Timothy Green'in Sıradışı Yaşamı / The Odd Life Of Timothy Green, Seçilmiş / The Giver, Kan Kokusu / We Are What We Are) ise geleceği parlak.

Bazı çatışma sahnelerinde gerilim hissetmek mümkün.

Özellikle Ella ve Lucas arasındaki dostluk süreci, senaryonun zayıflığından nasibini alıyor.

ORİJİNAL ADI The Hunter's Prayer
YÖNETMEN Jonathan Mostow
OYUNCULAR Sam Worthington, Odeya Rush, Allen Leech, Amy Landecker, Martin Compston, Verónica Echegui
YAPIM 2017 ABD-İspanya-Almanya
SÜRE 91 dk.
DAĞITIM Chantier Films

BU KADAR **DERİNLİKSİZ** ELE ALINMIŞ KARAKTERLERİ NASIL YANSITSIN Kİ OYUNCU KADROSU; HERHALDE **ELLERİNDEN GELENİN EN İYİSİ** BU DİYE DÜŞÜNÜYORUZ.

AÇIK DENİZ 3: KAFES DALIŞI

ORİJİNAL ADI Cage Dive (Open Water 3: Cage Dive)
YÖNETMEN Gerald Rascionato
OYUNCULAR Joel Hogan, Megan Peta Hill, Josh Potthoff,
YAPIM 2017 Avustralya **SÜRE** 80 dk.
DAĞITIM The Moments Entertainment (Siyah Beyaz Movies)

YENİ FİLMİN, "AÇIK DENİZ" VE "AÇIK DENİZ 2" İLE **KÖPEKBALIKLARINDAN** BAŞKA HİÇBİR **BAĞLANTISI** YOK.

KÖPEKBALIKLARI OLMASA, KORKU-GERİLİMCİLER NE YAPARDI ACABA? HAKLARINDA BİN BİR TANE FİLM ÇEKİLMESİNE rağmen Hollywood demirbaşlarından köpekbalığının modası sürüyor ve halen gösterimdeki "Denizde Dehşet"in (47 Meters Down) yanına bir de "Açık Deniz 3: Kafes Dalışı" ekleniyor bu hafta. Merak edene baştan söyleyelim; yeni filmin, 2003 tarihli "Açık Deniz" ve 2006 yapımı "Açık Deniz 2" ile köpekbalıklarından başka hiçbir bağlantısı yok.

11 yıllık uzun aradan sonra seriye eklenen üçüncü ayağın konusu şöyle: Kaliforniyalı üç arkadaş, kan ve ürpertinin başrolde olduğu "Shark Cage Dive" adlı reality şovda ekranlara gelmesi amacıyla Avustralya'ya gidip, köpekbalıklarının kaynadığı bir bölgede, kafesin içinde video çekmeye karar veriyor. Büyük dalgalar tüm planları altüst ediyor ve aç köpekbalıkları arasında, okyanusun göbeğinde, seyirciyi boğazına kadar maceranın içine çeken yaşam mücadelesi başlıyor...

Serinin yeni ayağını ilk ikisinden ayıran en önemli özellik kamera kullanımı. Yönetmen Gerald Rascionato, sahneleri el kamerasıyla çekerek, o acemi tadı ve serüvencilerin amatör bakışını beyazperdeye aktarmayı iyi başarıyor. Ancak, kurgudaki dağınıklık, güdük karakterler, köpekbalığı saldırılarındaki yapaylık ve de vahşet dozunun düşük kalması filmi sıradanlaştırıyor.

İlk yarım saatte yönetmenin kahramanları tanıtma faslını uzun tutması da bir başka handikap. 80 dakika süreli "Açık Deniz 3: Kafes Dalışı", öyle dişe dokunur bir gerilim yaratamadan, adrenalini sadece bir iki yerde zıplatarak bitip gidiyor.

Oyuncuların uluslararası alanda tanınanı pek yok. Tek sivrilen isim olarak, "Supernatural", "X-Files", "The Magicians" gibi dizilerde görünmüş Mega Peta Hill gösterilebilir.

 El kamerasından alınan verim tatmin edici.

 Korku ve gerilim keşke bu kadar kolay çekilebilse.

www.altyazi.net

Altyazı

TEMMUZ-AĞUSTOS 2017

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

KAPRİ YILDIZI

UNDER CAPRICORN (1949)

AÇIK DENİZ 3: KAFES DALIŞI

ANNABELLE: KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU

AVCI'NIN İNTİKAMI

B PLANI: YEMİŞİM A PLANINI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	FIRAT ATAÇ	ŞENAY AYDEMİR	JANET BARIŞ	CUMHUR CANBAZOĞLU	EBRU ÇELİKTUĞ
AÇIK DENİZ 3: KAFES DALIŞI / CAGE DIVE	★						★	
ANNABELLE: KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU / ANNABELLE: CREATION							★★	
AVCI'NIN İNTİKAMI / THE HUNTER'S PRAYER		★★					★★	
B PLANI: YEMİŞİM A PLANINI / PLAN B: SCHEISS AUF PLAN A								
BELALI TANIK / THE HITMAN'S BODYGUARD								
DANGAL		★★★★					★★	
DORAEMON: BUZ DEVRİ MACERASI								
SON PORTRE / FINAL PORTRAIT					★★★			
SEMUR: ŞEYTANIN KABİLESİ								
ANNE / KIDNAP					★★		★★★	★
BALERİN VE AFACAN MUCİT / BALLERINA		★★★					★★★	
BAS GAZA / OVERDRIVE								
BİLİM KURGU BÖLÜM 1: SON SAVAŞÇI					★★★		★★★	★
ÇILGIN BANKA SOYGUNU / VIER GEGEN DIE BANK							★★★	
DENİZDE DEHŞET / 47 METERS DOWN		★★					★★	
HER ŞEY / EVERYTHING, EVERYTHING		★★				★★	★★	
HİZMETÇİ / AH-GA-SSI			★★★	★★★★★	★★		★★★★	★★★★
İSMAİL'İN HAYALETLERİ / LES FANTÔMES D'ISMAËL			★★★			★★★		
KARA KULE / THE DARK TOWER	★★	★				★★		
MANİFESTO / MANIFESTO			★★★★		★★★			★★★
MEZARCI		★			★			
MODEL / THE MODEL							★★	
SARIŞIN BOMBA / ATOMIC BLONDE	★★★		★★					
VALERIAN VE BİN GEZEGEN İMPARATORLUĞU		★★						
GENÇ KARL MARX / LE JEUNE KARL MARX	★★★	★★★	★★★★		★★★	★★★		★★

HAFTANIN FİLMLERİ GÖSTERİMİ DEVAM EDENLER HAFTANIN DVD'LERİ

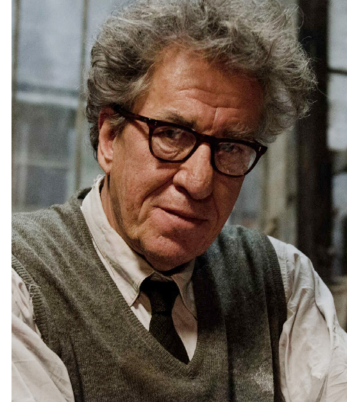
BELALI TANIK

DANGAL

DORAEMON: BUZ DEVRİ MACERASI

SON PORTRE

	MURAT ERŞAHİN	BERKE GÖL	BURAK GÖRAL	ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK	KAAN KARSAN	EVRİM KAYA	NİL KURAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	ALİ ULVİ UYANIK	UĞUR VARDAN	BURÇİN S. YALÇIN
	★									★		
							★★★	★★		★★	★★	
	★★									★★	★★★	
								★★	★★★	★★★	★★★	★★★
	★★			★★★						★★		
					★		★★★	★★★		★★★	★★★	
	★★	★	★★	★★★						★★★	★★★	
							★	★		★★		★★
	★★★	★★★						★★		★★★	★★★	
	★★									★★		
							★	★★	★★	★★	★★★	
	★★★★	★★★★	★★★★★	★★	★★★	★★★★		★★★★		★★★★	★★★★	
			★★		★★		★★	★★		★★	★★★	
	★★		★★	★★		★			★	★★	★★	★★
		★★★				★★	★★★★	★★★		★★	★★★★	
			★★								★★★	
								★				
		★★	★★★★		★★		★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★
			★★★	★★	★★	★★	★★	★★		★★	★★	★★★
	★★★★	★★	★★★	★★★	★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★★	★★★★	

TUNCA ARSLAN
tuncaarslan@yahoo.com

HARUKİ MURAKAMİ'NİN FİLMLERİ-3
SÜT YA DA BİRA İÇERKEN...

“Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında”, en sevdiğim Murakami romanı olan **“Sahilde Kafka”** ile **“Haşlanmış Harikalar Diyarı Ve Dünyanın Sonu”**nun sayfaları arasında gizli, **“Küller Ve Elmas”**tan **“Dipteki Düşman”**a açılan renkli bir film yelpazesi mevcut.

GÜNÜMÜZ JAPON EDEBİYATININ DÜNYAYA EN BÜYÜK ARMAĞANI NİTELİĞİNDEKİ, ÜLKEMİZDE DE HATIRI SAYILIR ÖZEL BİR HAYRAN KİTLESİ BULUNAN HARUKİ MURAKAMİ'NİN EVRENİNDE ÇIKTIĞIMIZ SİNEMASAL yolculuğun üçüncü durağında üç romanın sayfalarını karıştırıyoruz.

4- Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında (Doğan Kitap, Çev: Pınar Polat, Temmuz 2007, 187 sayfa)

- “Eve vardığımda Yukiko beni bekliyordu. Pijamasının üstüne bir hırka geçirmiş ‘Arabistanlı Lawrence’ adlı filmi izliyordu. Lawrence'ın, başına gelen onca bela ve musibetten sonra çölü geçerek Süveyş Kanalı'na vardığı sahnedeydi. O filmi daha önce üç kez izlemişti zaten. Harika bir film, demişti bir keresinde. Üst üste defalarca izleyebilirim. Yanına oturup filmin sonunu izlerken bir kadeh şarap içtim.” (s. 98)

5- Sahilde Kafka (Doğan Kitap, Çev: Hüseyin Can Erkin, Ekim 2009, 651 sayfa)

- “Açtığımda, televizyonda eski bir film gösteriliyordu: ‘Neşeli Günler’. İlkokuldayken öğretmenimizin götürdüğü sinemada büyük ekranda izlemiştik. Çocukluğumda izlediğim az sayıdaki filmden biriydi.” (s. 586)

- “Koyu ve taze bir süttü. Tadı marketlerde satılan sütten farklıydı. O sütten bardak bardak içerken, bir an François Truffaut'nun ‘400 Darbe’ filmini anımsadım. (s. 587)

6- Haşlanmış Harikalar Diyarı Ve Dünyanın Sonu (Doğan Kitap, Çev: Hüseyin Can Erkin, Ocak 2011, 561 sayfa)

- “Sonra ellerimi ceplerimden çıkararak, avuç içlerimi iyice açarak kuruttum. Tüm bu hazırlıkları ‘Warlock’ filminde düelloya hazırlanan Henry Fonda gibi ustalıkla yerine getiriyordum. Evet, çok önemsiz bir şey, ama o ‘Warlock’ filmini severim.” (s. 13)

- “Bir kutu bira açıp, videodan Humphrey Bogart'ın ‘Ölüm Gemisi’ filmini izledim. ‘Ölüm Gemisi’ filmindeki Lauren Bacall'ı çok severdim. ‘Büyük Uyku'daki Bacall da çok iyidir, ama ‘Ölüm Gemisi'ndeki halinde, diğer eserlerinde rastlanmayan, özel bir şeyler varmış gibi gelir bana. Bunun ne olduğunu çıkarabilmek için, ‘Ölüm Gemisi'ni defalarca izlemişimdir ama net bir yanıt bulabilmiş değilim.” (s. 93)

- “John Ford'un ‘Sessiz Adam'ını videokasetten izlemeye başladığımda kapının zili çaldı.” (s. 102)

- “Net aralıklarla çarpan kalp sesi duyuluyordu yalnızca. ‘Dipteki Düşman’ filminde de buna benzer bir sahne vardı sanki. Ben orada kulak kesilip beklerken, kızın devasa midesi Curt Jurgens'in kullandığı U-boot denizaltı gibi sessizce sindirime devam ediyordu.” (s. 122)

- “Bücür tek kelime etmeksizin, sigaranın ucunun yanıp gidişini izledi. Jean-Luc Godard filmi olsa, bu sahnede ‘Adam sigarasının yanıp gidişini izliyor’ diye altyazı girerdi, ama şans mıdır yoksa talihsizlik mi bilmem, Jean-Luc Godard filmleri çoktan demode olmuştu.” (s. 172)

- “Bu sanki bir filmden alınmış bir sahne gibiydi. O güne kadar izlediğim tarih filmlerindeki buna benzer sahneleri aklımdan geçirdim. Fakat ne ‘El Cid'de, ne ‘Ben Hur'da, ne ‘On Emir'de, ne ‘Cüppe'de, ne de ‘Spartaküs'te öyle bir sahne vardı. Öyleyse o sahneyi kendi kafamdan uydurmuştum.” (s. 213)

- “İşim, viskilerim, huzurum, yalnızlığım, Somerset Maugham ve John Ford koleksiyonum… Her şey anlamsız hurdalara dönüşüvermişti.” (s. 244)

- “Geri kalan zamanlarda tek başıma, modası geçmiş romanlar okuyor, videodan eski Hollywood filmleri izliyor, bira ya da viski içerek günlerimi geçiriyordum.” (s. 324)

- “Henüz sinema salonlarında haber filmleri ve çizgi filmlerin gösterildiği zamanlardı.” (s. 327)

- “Sinemada oturup kendi gölgemi izlemeye devam ettim. Gölgenin bana ait olduğunu hemen anladım, ama sinemadaki bir izleyici olan bana karşı nasıl bir tavır takınmam gerektiğini kestiremedim.” (s. 330)

- “Küller Ve Elmas filminin kahramanı gibi sürekli güneş gözlüğü takmaktadır.” (s. 422)

- “Casablanca tarzı bir piyanist çıkarmak da hoş olabilir. Alkolik bir piyanist.” (s. 423)

- “Dükkânın girişindeki 27 cm televizyonda Walter Hill'in ‘Street Fighter’ filmi gösteriliyordu. Charles Bronson'un çıplak yumruk dövüşçüsü, James Coburn'un da onun menajerliğini yaptığı bir filmdi.” (s. 473)

- “Tekboynuzlar ve yüksek surlar işin tuzu biberi oluyordu. ‘Oz Büyücüsü’ çok daha gerçekçiymiş gibi geliyordu.” (s. 475)

- “Bir zamanlar, çok daha gençken, ben kendimden başka bir şey olabileceğimi düşünürdüm. Casablanca'da bar açıp Ingrid Bergman'la tanışabileceğimi bile aklımdan geçirirdim.” (s. 476)

- “Kendimi değiştirebilmek için özel çaba harcadığım da olmuştu. Charles A. Rich'in ‘The Greening Of America'sını okumuş, ‘Easy Rider’ filmini üç kez izlemiştim.” (s. 476)

- “Kızın parkın içindeki basit yolda uzaklaşmasını ‘Üçüncü Adam'daki Joseph Cotten gibi bakışlarımı ayırmadan izledim.” (s. 546)

Devam edecek…

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

TRENDEKİ YABANCI

Patricia Highsmith'in 1950 tarihli ilk romanı "Trendeki Yabancılar (Strangers On A Train), yazarın efsane karakteri **Tom Ripley**'in öncülüyle tanıştırır bizi. Romandan bir yıl sonra gösterime giren **Alfred Hitchcock** filmi ise Highsmith'in metniyle aynı başlayıp farklı dünyalara demir atar. **Robert Burks**'ün görüntüleriyle Oscar'a aday gösterilen film, **Farley Granger** ve **Robert Walker**'ın performanslarıyla da hedefine emin adımlarla yürür.

BİR TREN YOLCULUĞUNDA KARŞILAŞAN İKİ ADAMIN HİKAYESİNİ ANLATIR PATRICIA HIGHSMITH'İN 1950 TARİHLİ İLK ROMANI "TRENDEKİ YABANCILAR" (STRANGERS ON A TRAIN), GUY HAINES VE CHARLES ANTHONY BRUNO'NUN. HAINES GENÇ BİR HUKUKÇU, BRUNO İSE ZENGİN BİR ADAMIN BOŞ GEZENİN BOŞ KALFASI OĞLUDUR. HAINES BAŞKA birinden bebek bekleyen karısından boşanmaya çalışmakta, Bruno da nefret ettiği babasından kurtulma planları yapmaktadır. Bruno'nun 'mükemmel cinayet' önerisi de bu noktada devreye girer. Birbirlerinin cinayetlerini işleyecek, kanundan da bu yolla kurtulmayı başaracaklardır. Haines'in bu öneriyi reddetmesine rağmen, Bruno üzerine düşeni yapar ve Haines'in karısını öldürür. Sonrasıysa Bruno'nun hastalıklı ruh haliyle Haines'i köşeye sıkıştırma hamleleriyle vücut bulur...

Patricia Highsmith, "Trendeki Yabancılar"da polisiye kalıpları içinde bir hikaye anlatmasına karşın, bunu gerginleştirecek malzemeyi karakterlerin ruhlarında bulur. Özellikle Bruno'nun saplantılı ruh hali belirgindir bu resimde. Bir yandan 'öldürme' iştahıyla donanmışken, öte yandan da Haines'e duyduğu 'hayranlık'la ivmelenir karakterin dünyası. Gördüğü ilk dakikadan itibaren Haines'e ve hayatına gıptayla bakan Bruno, babasının kendisini köşeye sıkıştırmasının da etkisiyle hırçınlaşmış, yapabileceklerinin sınırı olmayan bir adamdır. Onun bu durumu, haliyle Haines'i de gelgitli bir pozisyona sokar. Her açıdan gelen baskı, genç adamı içinden çıkamadığı bir vicdan muhasebesine doğru sürükler. Highsmith, bu iki adamın birbirlerine taban tabana zıt karakterlerinden bir bütün oluşturmayı başarır bu metinde. Neredeyse 'aynı adam' olmalarına kadar gidebilecek bir serüvendir bu.

"Trendeki Yabancılar", gücünü karakterlerden alırken toplumsal bir 'yargı'nın da altını çizmeyi ihmal etmez. Haines'in yaşadığı vicdan azabının toplumda aynı oranda karşılığının olmadığını görürüz, özellikle de finalde. 'Onaylanmış ölümler'dir bazı cinayetler, toplumun kurbanla hiçbir şekilde bağlantı kurmadığı, ona acımadığı. Kendi dünyaları altüst olmadığı takdirde cinayetlere tepki göstermez toplumun bireyleri. Durup bakılan yere göre, çoğu zaman bunları onaylamayı uygun görürler. Patricia Highsmith'in metni de topluma bu perspektiften bakar, onun vicdanla kur(a)madığı ilişkiyi ameliyat masasına yatırır. Guy Haines ve Charles Anthony Bruno da bu perspektife kusursuzca hizmet ederler, yaşayıp yaşattıklarıyla...

Hollywood ise, Patricia Highsmith'in romanının mürekkebi kurumadan hareket geçer ve 1951'de Alfred Hitchcock yönetiminde "Trendeki Yabancılar"ı (Türkiye'de "Trendeki Yabancı" olarak gösterime girer) sinemaya aktarır. Senaryo koltuğunda oturanlardan

birinin Raymond Chandler olması da işin ehemmiyetini vurgular, ki filmin başarısında önemli pay sahibi olacaktır bu durum. Hitchcock'un gerilim yaratma konusundaki sabıkası da işin tuzu biberi olur.

Çıkış noktası konusunda romanla aynılaşan, ancak sonraki dakikalarda değişime uğrayıp başka dünyalara demir atan bu film, hikayenin Highsmith'in ortaya koyduğu toplumsal eleştiri boyutuna pek yüz vermez. Buradaki temel mesele, iki ana karakterin 'mükemmel cinayet' etrafında şekillenen gelgitleridir. Farley Granger ve özellikle Robert Walker'ın bu aşamada haklarını vermek gerek; iki aktör, Guy Haines ve Charles Anthony Bruno (filmde Bruno Antony olur adı) karakterlerini unutulmaz kılan performanslara ulaşırlar. Kitapta hukukçu olan Haines'in filmde tenisçi olması da bir gerilim malzemesi gibi kullanılır hikayede, özellikle de finale doğru giden sahnelerde.

Bruno'nun Haines'in hayatına girme çabalarıysa mükemmelen yansır beyazperdeye; onun 'delilik' sınırlarında gezen ruh halini gözlemlemek kolaylaşır filmde. Haines'in karısını öldürdükten sonra işlerin zıvanadan çıkması da gerilimi körükler. Bu noktada farklılaşmaya başlar hikaye ve kitapta katil olan Haines 'temiz' kalır. Bütün kötülüklerin anası kimliğini üstlenir Bruno ve karısının ölümünü Haines'e yükleme çabasına girişir. Trende tanıştıkları sırada Haines'in unuttuğu çakmak da anahtarı olur bu girişimin. Romandaysa okuduğu kitabı (Platon) trende unutmuştur Haines.

Patricia Highsmith'in bir dedektif aracılığıyla soruşturmayı derinleştirmesine ve bunu finale kadar taşımasına karşın, filmde bu durum yüzeysel bir şekilde geçiştirilir. İki karakterin didişmeleri ve finaldeki buluşmalarıdır filmdeki asıl mesele. Hitchcock, o noktaya kadar kurduğu atmosferle gerilimi zirveye taşır ve finalde biriken enerjinin boşalmasına izin verir. Polisiye gerilimin önemli örneklerinden birine ulaşırken, kızı Patricia Hitchcock'un da romanda olmayan kilit bir karakteri canlandırmasını sağlar. Haines'in sevgilisi Anne'in kardeşi Barbara'yı oynar kızı ve Bruno için 'tetikleyici' işlev üstlenir hikayede. Karakterin içindeki 'canavar'ın görünür kılındığı anları da beraberinde getirir bu durum.

"Trendeki Yabancılar"ın romanı ve filmi, aynı çizgide başlayıp bambaşka yollara sapan iki başyapıttır sonuç olarak. Biri kitap sayfalarında sağladığı eleştirel tonla gerilime kucak açarken, diğeri derinliği pek önemsemez ama daha 'heyecanlı' bir atmosfer yaratır. İkisi de kendi içinde tutarlıdır ve merkez karakterlerin fazlasıyla çekici yol haritalarının da etkisiyle hedeflerine doğru yürümekte zorlanmazlar. Okumak ve seyretmekten aldığınız keyifse paha biçilmezdir...

muratersahin70@gmail.com

KUZGUN **ÇIKMAZI**

İskandinav sinemasının en önemli isimlerinden **İsveçli** 'auteur' **Bo Widerberg**'in 1963 tarihli dramı "Kuzgun Çıkmazı" (Kvarteret Korpen), tarihsel, sosyal ve politik zemine oturup, emeğe saygı duyan **'kişilikli'** bir büyüme hikayesi. İsveç'te **ekonomik bunalımın** hüküm sürdüğü **1936** yılında geçen öykü, dönemin ruh halini ve dinamiklerini başarıyla yansıtıyor perdeye.

NASYONEL SOSYALİZMİN YÜKSELDİĞİ, FAŞİZMİN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ GÜNLER. İSPANYA'DA FRANCO DEPREMİ VE İÇ SAVAŞ SÜRÜYOR. 1936 YILINDA İSVEÇ'TEYİZ. MALMÖ'NÜN BİRBİRİNİN AYNISI, YOKSUL SEMTLERİNDEN BİRİNDE YAŞAYAN GENÇ BİR ADAMLA, ANDERS'LE TANIŞIYORUZ. YOKSUL İŞÇİ MAHALLESİYLE, KOMŞULARLA, tellere asılan çamaşırlarla, gri gökyüzünün altında koşturan ve yağmur sularında oynayan çocuklarla. Günlük rutinlerini izliyoruz mahallelinin. Anders, küçük komşu kızıyla çamaşır topluyor. Annesi, mutfak penceresinden avluyu izliyor. Ortalıkta işsizlik hüküm sürmekte. Avrupa'da yükselen Naziler ve liderleri Hitler, bütün dünyaya nefret mesajları yağdırmaktalar. Franco, İspanya'yı kana bulayacak iç savaşı başlatmış. Anders'in günlük yaşantısı, en yakın arkadaşı futbolcu Sixten, günlük sevgilileri ve tutkun olduğu edebiyat çalışmaları ile geçmekte. Babası gerçekleştiremediği hayaller içinde, içkiye düşkün, sorumsuz birisi. Annesi ise yabancıların ütülerini yapıp, işlerini görerek aileyi geçindirme savaşında. Kriz, zorlaştırmakta gülümsemeyi. Umutları ertelemek ve hayal kurmak hemen her ailenin ortak paydası.

Yazar olmak istiyor Anders. Yaşadığı yeri, mahallesini, şehrini, ülkesini yazıyor. Emekçilerin asık yüzlerini, bezginliğin, yoksunluğun, yoksulluğun alışkanlıklarını. Stockholm'den, yayınevinden gelen bir mektup, kısa süre de olsa genç adamın ve ailesinin hayatına renk katıyor ama kısa sürüyor umut. Kafası önde eve geri dönüyor Anders. Ailesinin geçmişiyle ve duvara asılı kalmış mutsuzluklarıyla ilgili gerçeği öğrendiğinde, çevresindeki yozlaşmadan, yeknesak gidişattan, imkansızlıktan kaçıp kurtulmak istiyor fakat toplumun içinde olduğu koşullar değişmeden çok zor, bu kararlı kaçışa adım atmak.

Widerberg'in kişisel anlatımı, en ufak bir abartı ve gösterişe yer vermeden, son derece gerçekçi biçimde yansıtmış hayal kırıklıkları üzerine kurulu bir dünyadan kaçıp, 'yaşamayı' uman genç adamın öyküsünü. Berbat, zalim, faşizme dümen kırmış bir dünyada, 1936'da geçen öykü, İsveç'in mat siyah beyazlığında, yalın ve dürüst bir gözlemin müjdesi adeta. İsveç Yeni Dalgası'nın en önemli isimlerinden Bo Widerberg'in (1930-1997) yaman kalemi ve incelikli gözlemleri, küçük bir işçi ailesinden yola çıkarak bütün bir kentin ve ülkenin nefes alıp verişini ete kemiğe bürümüş. Sıcak, içeriden, samimi, neyse o olan bir gözlem filmi öte yandan "Kuzgun Çıkmazı" (Kvarteret Korpen).

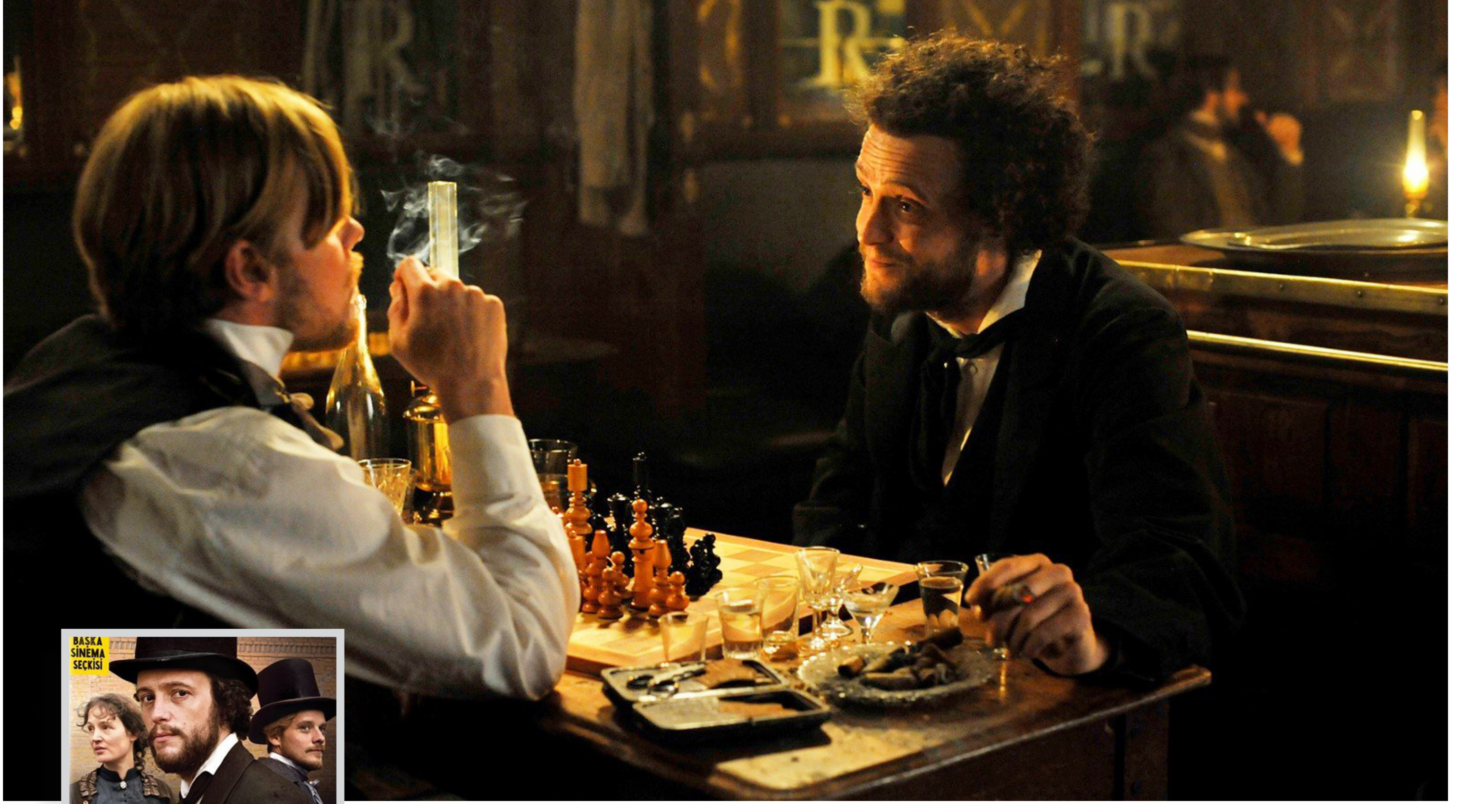
Cannes'de Altın Palmiye adayı olmuş ve 'yabancı dilde en iyi film' dalında Oscar için yarışmış natüralist yapımda, İsveç sinema-tiyatrosunun en özel oyuncularından bir gruba rastlıyoruz. Thommy Berggren, 'Anders' rolünde döktürürken, 'baba' rolünde İskandinav tiyatro geleneğinin en önemli yüzlerinden biri olan Keve Hjelm, başka

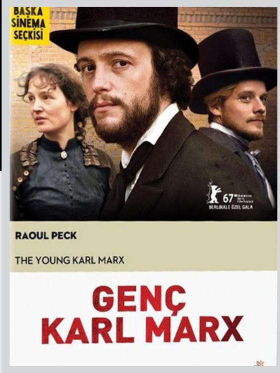

bir şey yapıyor sanki. Yaşamın tam ortasına taşıyor performansını. Anne rolünde, yalandan gülümseyen elemli haliyle Emy Storm'u da unutmamak gerek tabii. Bedeli ne olursa olsun, umudu yitirmemekten yana olan film, günümüzün müreffeh kenti Malmö'nün, 1930'lardaki hakiki yoksul mahallelerinde çekilmiş. Kamerasını sokağın ortasına, işçi evlerinin sıkıntılı yalnızlığının içine kurmuş Widerberg. 1960 ve 70'li yıllardaki enfes kadrajlarıyla dikkat çeken görüntü yönetmeni Jan Lindeström'ün de payını unutmamalı bu mütevazı mükemmellikte!

Filmin kahramanlarının tam anlamıyla proleter olduğunu söylemek doğru olmayabilir. Onları daha çok 'lumpen-proleter' olarak niteleyebiliriz. Ancak doğrudan işçi sınıfının bilincine sahip olmasalar da hiç olmazsa onların acılarını ve sözlerinin yankılarını hissetmekteler. Öyle ki genç adam, evi ve kenti terk etmeden önce, annesini ülkedeki Hitlercilerin faşist komplolarına karşı uyarıyor ve sosyalistlere oy vermesini sağlıyor. Widerberg, dünyada yükselen hastalıkların ve gidişatın sorumluları olarak Hitler ve çevresini gösteriyor "Kuzgun Çıkmazı"nda. Büyümenin son derece zor ve acılı olduğunu, toplumun zorlu koşullarına, dünyayı ve evi dolduran bütün haksız oluşlara rağmen, umudu yitirmemek gerektiğini ve istediğini gerçekleştirebilmek için bazen en sevdiklerini geride bırakma zorunluluğunu, hırpalamadan ve son derece naif biçimde sunuyor. Şefkatle. Ahmet Erhan dizeleri gibi: "Yaz günü palto giyerim. Ceplerim dolu dolu şiir. Gören beni deli sanır. Adım kaçığa çıkar. Keşke kaçsam. Keşke kaçabilsem şu dünyadan."

Türk Sinematek Derneği'nin çıkardığı ve sahibinin büyük üstat Onat Kutlar olduğu 'Film 70' dergisinin 20 Mayıs 1970 tarihli beşinci sayısında Widerberg kendini nasıl anlatmış bakın: "Ben sadece İsveç'in bugünkü durumunu göstermek için filmler yapmıyorum. Kişilerin yaşayan bir toplum yapısına karşı nasıl davrandıklarını anlatmak istediğim için, refaha kavuşmanın en iyi deneyi olan İsveç, ister istemez bu arka planın yerini dolduruyor. Ancak toplum benim filmlerimde yalnızca bir arka plan değil. Toplumun kendisi de bir oyuncu. Toplumu yansıtan en önemli öge yüzler, bir yüzü yansıtan en önemli öge de gözlerdir. Bu yüzlere mümkün olduğu kadar gerçekçi bir ışığın düşmesini isterim. Bu nedenle hiç bir zaman stüdyoda çalışmam. Filmlerimde yaşayan bir şeyler varsa bu, oyuncuların gözlerinden gelmektedir. Onların gözlerine ışık düşürmek... İşte ancak burada birbirimize yardım edebiliriz. Beraberliğimiz burada başlar. Onurumuz burada yatmaktadır. Elbette aynı zamanda ilginç, eğlendirici ve çarpıcı olmak da isteriz. Oysa bütün bunların yansıdığı yer zaten gözlerdir."

GENÇ **KARL MARX**

★★★

ORİJİNAL ADI Le Jeune Karl Marx (The Young Karl Marx)
YÖNETMEN Raoul Peck
OYUNCULAR August Diehl, Stefan Konarske, Vicky Krieps
YAPIM/SÜRE 2017 Almanya-Fransa-Belçika, 113 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Almanca
ŞİRKET Bir Film

KARL MARX'I **AUGUST DIEHL**'İN BEDENİNDE KANLI CANLI GÖRMEK, **HEYECANIMIZIN** BAŞLICA MÜSEBBİBİ.

VAHŞİ KAPİTALİZMİN 'ÇALIŞAN SINIF'I İNİM İNİM İNLETTİĞİ 19. YÜZYIL AVRUPA'SINDA, FRIEDRICH ENGELS'LE BİRLİKTE KALEME aldığı "Komünist Manifesto"yla çığır açması bir yana, bunun devamında sağladığı 'felsefi aydınlanma'yla her devre ışık saçan Karl Marx'ı kanlı canlı beyazperdeye getiren ilk film "Genç Karl Marx" (Le Jeune Karl Marx). Haitili usta Raoul Peck'in filmi, adından da anlaşılacağı gibi, Marx ve Engels'in henüz 20'li yaşlarının sonlarındayken yazdıkları "Komünist Manifesto"nun ortaya çıkış yıllarına odaklanıyor.

"Genç Karl Marx", biyografik filmler içinde değerlendirildiğinde, bolca klişeyle vücut bulmuş bir yapım. Ancak, filmin tarihsel önemi devreye girdiğinde, bu handikabın pek de ehemmiyeti yok bize sorarsanız. Biçimiyle içeriğin önüne geçmek istemeyen Raoul Peck, 'sıradan' bir biyografik filmin adımlarını takip ediyor burada. Daha çok, tarihi biçimlendirmiş o ünlü 'cümleler'in peşine takılıyor, Marx ve Engels'in 'olgun' heyecanlarına yöneltiyor ilgisini. Özellikle Engels'in geçirdiği dönüşüm, burjuva sınıfına dahil olması nedeniyle alabildiğine etkili kılıyor süreci. İki 'düşünür'ün herkese ve her şeye rağmen sürdürdükleri mücadele, 'ağzı iyi laf yapan iki süper kahramanın olağanüstü serüvenleri' boyutuna taşınmıyor hiçbir zaman. Raoul Peck'in en çok kaçındığı şey bu filmde, Marx ve Engels'i 'tanrılaştırma'ya çalışmıyor.

Marx'ın, karısı Jenny ile ilişkileri de önemli bir yer tutuyor "Genç Karl Marx"ta. Marx için her şeyi geride bırakan Jenny'nin inancı da ete kemiğe bürünüyor. Keza, Engels'in işçi sınıfından eşi Mary de genel resimdeki 'paradoks'u tamamlıyor. Bu dörtlünün 'ilham verici' görüntüleri, vahşi kapitalizmin yangına körükle giden doğasını yıpratıp zayıflatan 'bilinç'i de açığa çıkarıyor.

Karl, Friedrich, Jenny ve Mary'nin beyazperdede yaşamasını sağlayan oyunculuklar.

Hikayenin 'büyük' görünmemesi için harcanan çaba, kimi zaman filmi zayıflatıyor.

“ CİNAYETLERİ AŞK SAHNESİ GİBİ ÇEKİN, AŞK SAHNELERİNİ DE CİNAYET GİBİ. ”

Alfred Hitchcock